Fora del temple

Per DavidG el dv., 15/02/2019 - 15:43

En acabar la cerimònia, tothom sap que, tard o d'hora, ha de marxar. El temple no és un lloc per quedar-s'hi. Es bell, t'acull, senyala, t'encisa...però, finalment, no és per romandre-hi per sempre. El Lloc és fora.

Per a no instal·lar-se d'esma en l'aclaparament excessiu o somnolent, durant la celebració, t'han fet posar dret varies vegades. També ha calgut aixecar-se i moure's per a rebre i acollir la penyora de Cel a la terra.

L'aprenentatge no és difícil. Sols cal seguir mimèticament el que tothom fa: cada cop, des de sempre. Tanmateix gaudies fent el que tots feien. T'estava bé formar part d'allò que és més gran que tu, del tot. T'identificaves amb el que et supera, mirant de ser adequat i correcte, malgrat, de vegades, n'estiguessis una mica fart.

Ara, t'has fet gran i, poc a poc, vas entenent, les paraules que repeties de memòria, el gest après per imitació, el perquè d'aquests colors i olors que omplen la nau. Has entès que tot plegat és sublimació del quotidià d'on venies i a on tornaràs.

Per això, en acabar, t'aixeques, cerques el passadís ampla i lentament et disposes a travessar el llindar. Ressona en tu el record del viscut. Potser intercanvies algun mot –encara en veu baixa- amb els qui heu compartit el moment. Un moment que ha conclòs amb la invitació a anar, a fer, a viure: en definitiva a sortir fora de tu en comunió amb tot.

Quan finalment surts fora, ja no sols veus el cel, sinó un horitzó de sentit; ja no sols trobes gent, sinó que veus la comunitat; ja no sols et trobes dret, sinó que et sents disposat.

El temple queda enrere fins que torni a ser l'espai sagrat on retrobar-se i recordar -mentre encara som de camí- la casa gran del cel.